

Φασουλής και Περικλέτος, ο καθένας νέτος σκέτος.

ΣΗΡΥΟΣ Ο ΙΕΡΑΡΧΗΣ

Φ. — Την Προφωνή Κυριακή μετά τὸ μεσημέρι
 'στὸ Σύνταγμα μαζεύτηκε ἀμέτρητο ἀσκέρι,
 λαμπρὸν συλλαλητήριον πολεμικὸν νὰ κἀνῃ
 ὡς ἓνα εἶδος ἀπειλής κατὰ τοῦ Δεληγιάννη.
 'Εδῶ κι' ἔκει διέκροτο πάλιν ἀγωνισθῆναι,
 περὶ ἐπαναστάσεως πολλὰ διαβουλοῦντο,
 κι' ἐλέγετο πῶς μερικοὶ θὰ ἔλθουν κι' ὀπλισμένοι,
 ἀλλὰ κανεὶς δὲν εἰξυρε τί διάβολο συμβαίνει.
 'Ἀκούσας ταῦτα, Περικλῆ, μέγας ἐσυγχύσθη,
 καὶ εἰς τὸ σπητι' ἔτρεξα κι' ἀμέσως ἐξωπλίσθη,
 καὶ δίχως ἢ κυρία μου καθόλου νὰ μὲ βλέπῃ,
 τρυπῶν δὸν 'Εγγλέζικα ρεβόλβερ μὲς 'στὴν τσέπη,
 συγχρόνως δέ, βρὲ Περικλῆ, ἀρπάξω καὶ μιὰ κάμα,
 κι' ἀρχίζω πρὸς τὸ Σύνταγμα νὰ τρέχω ἐν τῷ ἄμα,
 ἀλλὰ ἐκεὶ πῶ ἐφθασα εἰς τὰ μισὰ τοῦ δρόμου,
 ἐν βίγος μὲ κατέλαβε ἀνεξιγήτου τρόμου,
 κι' ἐγύρισα 'στὸ σπητι' μου μὲ παρακλίον βήμα
 καὶ τόνα μου περιστροφὸν ἀφίνω παρακρήμα,
 καὶ ξαγδαγαίω, Περικλῆ, μονάχα μὲ τὸ ἓνα...
 ἀλλὰ ἐνῶ ἐδίεζα μὲ μέτρα γορλωμένα,
 ὡσὰν κανένα 'ξαρνικὸ νὰ ἐπαθῆ μεγάλο,
 γυρίζω πάλι σπητι' μου κι' ἀφίνω καὶ τὸ ἄλλο,
 κι' ἐβήγα ἔξω, Περικλῆ, μὲ τὸ μαχαίρι μόνο,
 ἀν καὶ μὲ φαίνει 'άνανδρον μὲ κάμα νὰ σκοτώνω
 λαιπὸν τραβοῦσα, Περικλῆ, 'στὸ Σύνταγμα ἐπάνω,
 μὰ πάλιν σκέψεις ἀρχισα δραματικὰς νὰ κἀνω.
 κι' ἐσκέφθη πῶς ὁ διάβολος ἔχει πολλὰ ποδάρια,
 πῶς εἴπωρε νὰ γίνωμε κι' ἐδῶ μαλλὶ κουδάρια
 καὶ νὰ συμβῇ ἀνήκυστον καὶ φρικαλέον δράμα,
 καὶ τρέχω πάλι σπητι' μου κι' ἀφίνω καὶ τὴν κάμα.
 Καὶ οὕτω πῶς, βρὲ Περικλῆ, ἀφήσας τὸ μαχαίρι
 καθὼς καὶ τὰ περιστροφὰ ἐμπήκα μὲς 'στ' ἀσκέρι,
 καὶ μὲ παλμοὺς ἐπρόσμενι κι' ἀνυπομονησίαν
 νὰ μὰς ὀρθῇ τὸ σῦνθημα διὰ τὴν ἀνταρσίαν.
 'Ἀλλ' ἄδικα ἐπρόσμενα μὲ τρίχας ὀρθωμένας,
 διὰτὶ ρήτωρ φλογερὸς δὲν 'πρόβαλε κανένας,
 κι' οὔτε ὁ Δούνης, Περικλῆ, καθόλου δὲν ἐφάνη...
 τότε κι' ἐγὼ μὲ τοὺς πολλοὺς τραβῶ 'στὸν Δεληγιάννη,
 καὶ ταπεινῶς τὸν ἐρωτῶ ἂν θὰ ὑποχωρήσῃ,
 ἐκεῖνος ἔδ' μ' ἀπήγγισεν ἐν πάσῃ συνειδήσει
 πῶς δὲν ὑποχωρεῖ ποσὸς εἰς πᾶσαν ξένην βίαν,
 οὐδὲ εἰς τὴν Γερμανικὴν ἢ Ἀγγλικὴν πρεσβεσίαν
 πολλὰ δὲ μὲς ἀνέπ' υἱε μὲ ὕψος καὶ ἰδέαν,
 μὰ κι' ἐντολήν, βρὲ Περικλῆ, μ' ἀνέθεσε σπουδαίαν
 νὰ διαφεύθῃ καὶ φευδῆς καὶ ἀληθείας εἰρήσεως,
 νὰ δῶ δὲ καὶ τὴν ἡμέραν δὲ θλα' ἐξηγήσει.
 Λοιπὸν κατὰ συνέπειαν αὐτῶν τῶν ἀνωτέρω
 πρὸς ζῦμπαν τὸ 'Ελληνικὸν μὲ σέβας ἀναφέρω
 πῶς πράγματι ὁ Θεοδωρὸς τὸν Μάρτη θὰ κινήσῃ...
 ἐν τοῦτοις, ὁ μὴ γένοιτο, καὶ ἂν ὑποχωρήσῃ,
 δὲν θάναυ ὑποχωρήσει ἐκεῖνη, Περικλέτο,

μα θάναυ ἀπονοήσεως, ὅπως θέλεις πέτα,
 μὲ ἄλλους λόγους δηλαδὴ θὰ εἶναι κατ' ἄλλο,
 καὶ θὰ τὸ ἐνόησες ποσὸν δὲν ἀντιβάλλω.
 Π. — Δὲν ἐννοῶ, βρὲ Φασουλῆ, τί διάβολο θὰ εἶναι.
 Φ. — Μὰ ἄλλα λόγια θὰ σοῦ πῶ καὶ ἀκούσε καὶ κρίνε.
 Τὸ δῆμα δηλαδὴ χροῖά ἐμέσως σῦνθεσέ το
 μὲ πᾶσαν ἄλλην πρόθεσιν ποῦ θέλεις, Περικλέτο,
 εἰραιουμένης τῆς ὑπὸ... καταλαβίνεις τώρα;
 'Ελληνικὴν Γραμματικὴν περὶ συνθέτων δρα
 ὑποχωρῶ, ἀναχωρῶ, διαχωρῶ καὶ ἄλλα...
 ἀκόμη δὲν 'κατάλαβες, μωρὴ κουτοκαυκίλα;
 Π. — 'Ἄμμ' ὁ 'Αλφρέδος, Φασουλῆ, ἀλήθεια πῶς σ' ἐφάνη,
 ποῦ μέγας ἀρχιναύαρχος τῶν ξένων στόλων φθάνει;
 Φ. — 'Ὡς τὴν ἀκόμη φαίνεται θὰ ἔχη φαρμακίδα,
 γιὰτὶ δὲν ἤλθε βασιλέας νὰ γίνῃ 'στὴν 'Ελλάδα,
 κι' ἐπαγε τὴν χηλίππητα καθὼς καὶ τόσοι ἄλλοι,
 καὶ τώρα ἐρχεται κι' αὐτὸς τὸ ἄκτι του νὰ βγάλλῃ.
 Φτοῦ! νὰ χαθῇ ὁ μακαρὸς ἀλήθεια κι' ἀπ' ἀλήθεια...
 μὲ δὲν τρομάξω με κι' ἐμεῖς μὲ τέτοια κολοκούθη.
 Κι' ἂν μιὰ φορὰ τὸ κάρδο του ἐν τόσῃ παρατάξει
 τὸ βάλωμε, βρὲ Περικλῆ, σ' ὀλόχρυσον ἀμάξ;
 κι' ἐτρέχαμ' ἀπὸ πίσω του ὀλόκληρως ἡμέρας,
 μὲ μουσικαῖς, μὲ φώσφορα, μὲ ζήτω καὶ παντιέρας,
 μὰ τώρα μ' ἓνα κάρδουνο καὶ τηγανιοῦ μουντζούρα
 θὰ κίωμε τοῦ Πρίγκηπος τὴν ὀμορφὴν φιοῦρα
 εἰς δλα τὰ ὑπὸ μὴδὲν δωμάτια ποῦ ξέρεις...
 Π. — Παῦτε τοιαῦτα βάνουσα καὶ φαῦλα νὰ προφέρῃς.
 Δὲν πρέπει ἔτσι νὰ μιλῆς καὶ περὶ τῶν Πριγκήπων.
 Φ. — Νομίζω πῶς καὶ ἄλλοτε, βρὲ Περικλῆ, σοῦ εἶπον
 πῶς οὔτε αὐτοκράτορας καὶ βασιλεῖς πτοῦμαι,
 πολὺ δὲ ὀλιγώτερον τοῦς Πρίγκηπος φοβοῦμαι,
 πῶς 'στὸ κεφάλι πάντοτε φορῶ στραβὰ τὸ φέσι,
 καὶ ὀμιλῶ ἐλεύθερα καὶ ὀπως μοῦ ἀρέσει.
 Π. — Βρὲ μάζεψε τὰ λόγια σου...
 Φ. — Δὲν τὰ μαζεύω δὲθλου.
 Π. — Θὰ φᾶς καμμιὰ ξανάστροφη, κανάγια τοῦ διαβόλου.
 Φ. — Σοῦ λέγω δὲν ὑποχωρῶ...
 Π. — Σοῦ λέγω ὑποχωρεῖ.
 Φ. — Κανένας δὲν ὑποχωρεῖ ποτέ του μὲ τὸ ζόρι.
 Π. — Θὰ φᾶς καμμιὰ ξανάστροφη...
 Φ. — Ἄν σοῦ βαστάῃ, κτόπα,
 Π. — Νὰ μὴ μοῦ κἀνῃς τὸν νταῆ καὶ ἄλλοτε σοῦ εἶπα.
 Φ. — Τοῦ 'Ελληνοσὸς τράχηλος ζυγὸν δὲν ὑποφέρει.
 Π. — Ὅραε λοιπὸν μὲ τὴν δεξιὰ καὶ τὸ ζερβὶ μου χέρι...

Κι' ὁ ΡΩΜΗΟΣ γιὰ τὸν Παρέτχο χύνει δάκρυα μὲ πόνον,
 καὶ τὸν ψάλτην στεφανώνει τῶν χρυσῶν τοῦ ἔθνους χρόνων.
 'Ἡ ἀκούρατῆ του λύρα δὲν νεύτη καὶ καρδιά
 μὰ: ἐξύπνησε μεγάλους, μὰ: νὰ οὐρίσει παιδιὰ
 καὶ ἡ Μούσα τοῦ ἀγῶνος τὰ τραγούδια του θυμάται
 καὶ σκόρπα μυρτιαῖς καὶ δάφνας εἰς τὸ χῶμα ποῦ κοιμάται.

'Ο Νίκος ὁ Σαντάβαρος, εἰς τῶν καλῶν μας φιλῶν,
 ἀνηγαρεύθη Νομικῆς διδάκτωρ μετ' ἐπαίνων,
 καὶ ἀπὸ τώρα ὁ Ρωμηὸς τὸν συνοιστὰ μὲ ζῆλον
 ὡς δικηγόρον μὲ μοῦλο καὶ τετραπέρασμένον.

'Ο Δαγκλῆς ὁ Παναγιώτης, λοχαγὸς μὲ ἀρετὰς,
 μὲ τὴν Μίστρα τὴν Σοφίαν ἐμνηστεύθη κατ' αὐτὰς
 μ' ἄλλους λόγους πέρνει κόρη δὲν γλόκα κι' ἄλλη χάρι,
 κι' ὁ Ρωμηὸς μὲ ρόδα ραίνει τέτοιο εὐμορφο ζευγάρι.